

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jarosławiu

z dnia 3 lutego 2016 roku

W pozwie wniesionym w dniu 26 października 2015 roku powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanego Z. K. kwoty 11.479,34 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.400,00 złotych, opłaty sądowej od pozwu w kwocie 574,00 złotych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 złotych.

W uzasadnieniu żądania powód podał, że strona pozwana i (...) Agricole (poprzednio (...) Bank S.A.) zawarli w dniu 25 czerwca 2007 r. umowę bankową o numerze (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną i zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w umowie.

Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W następstwie powyższego, wobec niedotrzymania przez stronę pozwaną warunków określonych w umowie, wierzyciel pierwotny wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty pieniężnej, jednocześnie informując, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania wierzytelność zostanie przelana na rzecz Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego.

Powód podniósł dalej, że strona pozwana pomimo upływu wyznaczonego terminu nie dokonała zapłaty, wobec czego w dniu 27 września 2013 roku (...) (poprzednio (...) Bank S.A.) zawarł z Prokura Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym.

Powód wskazał także, że zadłużenie strony pozwanej wynosi obecnie 11.479,34 złotych, w tym: należność główna w wysokości 5.032,77 złotych, skapitalizowane odsetki w wysokości 6.446,57 złotych na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej wyżej umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową.

Ponadto powód wskazał, iż dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 16 października 2015 roku.

Końcowo naprowadzono, że powód wezwał stronę pozwaną do dobrowolnej zapłaty, jednakże do chwili obecnej zadłużenie nie zostało uregulowane.

Pozwany Z. K. będąc prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na wezwanie Sądu na rozprawę i nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 września 2013 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł z Prokura Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności wymienione w załączniku numer 5 do umowy (§ 2 pkt 1a umowy).

W wyciągu z elektronicznego załącznika, bez numeru, do umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) Bank (...) S.A. a Prokura Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z dnia 27 września 2013 r. wskazano wierzytelność w stosunku do pozwanego Z. K. wynikającą z umowy o nr klienta (...) zawartej dnia 25 czerwca 2007 roku, w wysokości: kapitał – 5.032,77 zł, odsetki – 5.309,44 złotych, koszty – 75,00 złotych.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności zawarta w dniu 27.09.2013 r. pomiędzy (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. a Prokura Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. - k. 7 – 10, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji - k. 11

W dniu 16 października 2015 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej o nr (...), w którym oświadczył, iż w dniu 27 września 2013 roku nabył od (...) S.A. z siedzibą we W. wierzytelność wobec Z. K..

Zobowiązanie pozwanego wynika z zawartej w dniu 25 czerwca 2007 roku umowy pożyczki o nr (...).

Wysokość zobowiązania pozwanego na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 11.479,34 złotych, w tym należność główna 5.032,77 złotych i odsetki w kwocie 6.446,57 złotych.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 16.10.2015 roku o nr (...) - k. 6

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił:

w oparciu o w/w dowody z dokumentów, które na podstawie art. 245 k.p.c. korzystają z przysługujących im domniemań i które zostały sporządzone w przypisanej formie, przez osoby do tego upoważnione, a ich treść ani prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Na potwierdzenie swojego roszczenia powód nie przedłożył innych dowodów w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego. Przede wszystkim nie dołączył umowy bankowej o numerze (...), jaką pozwany Z. K. miał zawrzeć z (...) Agricole albo z (...) Bank S.A. w dniu 25 czerwca 2007 r., na której powód opiera swoje roszczenie.

Sąd nie dał wiary przedłożonemu przez powoda dokumentowi w postaci wezwania do zapłaty z dnia 14.09.2015 r. - k. 12-13, albowiem przedłożono kserokopię nie potwierdzoną za zgodność z oryginałem, która nie posiada żadnej mocy dowodowej.

Powód w toku procesu reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien wiedzieć, jakie wymogi powinny spełniać wnioskowane dowody z dokumentów. Powód miał więc świadomość, iż przedłożenie wraz z pozwem kserokopii dokumentów nie poświadczonych za zgodność z oryginałem będzie skutkowało oddaleniem tych wniosków dowodowych, bo kserokopie nie są dowodami z dokumentów w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego, co jednoznacznie przyjmowane jest zarówno w literaturze przedmiotu jak i orzecznictwie (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10.01.2008 r., sygn. V ACa 816/07).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo należy uznać za niezasadne.

Na wstępie wskazać należy, iż ponieważ pozwany pomimo prawidłowego wezwania nie stawił się na rozprawę i nie złożył odpowiedzi na pozew, Sąd wydał wyrok zaoczny.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W przypadku wydania wyroku zaocznego przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach

procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W oparciu o cytowany przepis sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Utrwalony w judykaturze i niekwestionowany w nauce jest pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1958 r., I CR 969/57, OSNC 1960, nr 1, poz. 14; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142.) Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo.

Zgodnie zatem z powyższym, przy zaistnieniu podstaw do wydania wyroku zaocznego sąd, co do zasady nie przeprowadza postępowania dowodowego, chyba że poważnie uzasadnione wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych lub co do celu ich przytoczenia – obejścia prawa, a także poważnie wątpliwości co do zasadności roszczenia w świetle prawa materialnego. Zatem nawet w przypadku braku wypowiedzenia się pozwanego, co do okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie (niewdanie się pozwanego w spór), okoliczności te nie będą mogły zostać uznane za prawdziwe, jeżeli będą istniały uzasadnione wątpliwości, co do ich prawdziwości bądź celu ich przytoczenia, bądź też roszczenie okaże się niezasadne w świetle obowiązujących przepisów prawa.

W ocenie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie ziściły się przesłanki uniemożliwiające przyznanie za prawdziwe twierdzeń powoda, wobec nieprzedłożenia przez powoda pierwotnej umowy bankowej o nr (...), jaką pozwany Z. K. miał zawrzeć z (...) Agricole albo z (...) Bank S.A. w dniu 25 czerwca 2007 r., na której powód opiera swoje roszczenie.

W przedmiotowej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 11.479,34 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, podstawy dochodzonego roszczenia upatrując w pierwotnej umowie bankowej o nr (...), jaką pozwany Z. K. miał zawrzeć z (...) Agricole albo z (...) Bank S.A. w dniu 25 czerwca 2007 r. Do akt sprawy powód nie przedłożył jednak przedmiotowej umowy o numerze (...) z dnia 25 czerwca 2007 r.

Powód przedłożył jedynie umowę przelewu wierzytelności zawartą w dniu 27 września 2013 r. pomiędzy (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. a Prokura Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W., wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, bez numeru, oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 16 października 2015 roku o nr (...), które w ocenie Sądu są niewystarczające dla uwzględnienia żądania pozwu.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodzi z treści przepisu art. 509 k.c., dotyczącego umowy przelewu wierzytelności. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność (wyrok SN z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/98), a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia

muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność.

Skuteczne jest zbycie wierzytelności, nieoznaczonej dokładnie w umowie przelewu, jeżeli można ją określić na podstawie treści stosunku zobowiązaniowego, z którego ta wierzytelność wynika.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, iż powód pomimo wskazania w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego istnienia umowy pożyczki o nr (...) z dnia 25 czerwca 2007 r. łączącej pozwanego z (...) Agricole albo (jak wynika z pozwu) z (...) Bank S.A., nie zaoferował tej umowy jako materiału dowodowego. Nie wiadomo zatem czy faktycznie doszło do zawarcia umowy przez pozwanego z (...) Agricole albo z (...) Bank S.A. w dniu 25 czerwca 2007 r., a nawet zakładając zawarcie takiej umowy przez strony, nadal nie znana jest treść tego stosunku zobowiązaniowego i jego ustalanie np. z zakresie rozstrzygnięcia o odsetkach za nieterminową spłatę zobowiązania.

Powód nie przedłożył w/w umowy kredytu o nr (...) z dnia 25 czerwca 2007 r., z której wywodzi swoje roszczenie, a zatem brak jest możliwości po stronie Sądu ustalenia treści stosunku zobowiązaniowego łączącego wierzyciela pierwotnego i stronę pozwaną, na którym powód opiera swoje roszczenie, nie ma możliwości ustalenia, czy wierzytelność wynikająca z umowy nr (...) istniała, kiedy stała się wymagalna i w jaki sposób (od jakich kwot, za jaki okres, według jakich stóp procentowych) powód naliczył odsetki, których dochodzi od strony pozwanej.

Przy rozstrzyganiu istniejącego między stronami sporu, Sąd nie może opierać swoich ustaleń na samych twierdzeniach strony, nie popartych wiarygodnymi dowodami.

W konsekwencji, na podstawie zaoferowanego przez powoda materiału dowodowego nie można również przyjąć, by powód w drodze umowy cesji wierzytelności skutecznie nabył wierzytelność wobec strony pozwanej opisaną w pozwie, a zatem powód nie wykazał swojej legitymacji procesowej czynnej.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z danej okoliczności wywodzi skutki prawne.

Na stronach spoczywa odpowiedzialności za wynik postępowania dowodowego i – w konsekwencji – wynik całego procesu. Strona nie może liczyć na to, że sąd zainicjuje przeprowadzenie dowodów, które mogłyby służyć poparciu jej twierdzeń. Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialnoprawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej. Sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził.

Strona powodowa zaoferowała jako materiał dowodowy umowę sprzedaży wierzytelności z wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy cesji oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 16 października 2015 r. Wystawienie takiego wyciągu nie przesądza jednak o zasadności roszczenia powoda, wobec ugruntowanego stanowiska co do charakteru tego dokumentu.

Powoływanie się na wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie może zostać uznane za wystarczające, zwłaszcza w świetle orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r. wydanego w sprawie - sygn. akt P 1/10, na mocy którego zostało wykluczone uprzywilejowanie dowodowe jakie posiadały fundusze sekurytyzacyjne.

W wyroku z dnia 11 lipca 2011 r. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 183, poz. 1537 i 1538 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2007 r. Nr 112, poz. 769, z 2008 r. Nr 231, poz. 1546, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 42, poz. 341, Nr 168, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540, z 2010 r. Nr 81, poz. 530, Nr 106, poz. 670, Nr 126, poz. 853 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 106, poz. 622) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu

cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji.

Domniemanie prawne z art. 244 § 1 k.p.c. w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego odnosić się może co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz konkretnej wierzytelności, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11.12.2012 r., I ACa 652/12, LEX nr 1283349).

Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu złożony w niniejsze sprawie stanowi wyłącznie dokument prywatny i nie wiąże się z nim domniemanie prawne, że stwierdzona w nim wierzytelność istnieje, co potwierdza przepis art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (t. j. 2014 r. poz. 157 ze zm.).

W tej sytuacji brak jest jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonania przedmiotowego wpisu w księgach rachunkowych powodowego funduszu.

Strona powodowa nie przedłożyła umowy bankowej i nr (...) z dnia 25 czerwca 2007 r., na którą powołała się w uzasadnieniu pozwu i nie zaferowała innych dowodów potwierdzających wysokość i zasadność dochodzonej kwoty - uniemożliwiając tym samym dokonanie weryfikacji żądania przez Sąd.

W konsekwencji, wobec faktu, że powód nie przedstawił dowodów na uzasadnienie swojego roszczenia i nie udowodnił swojej legitymacji procesowej czynnej, po myśli powołanych wyżej przepisów, powództwo należało oddalić.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Ponieważ powództwo zostało oddalone, Sąd obciążył powoda kosztami postępowania, uznając je za uiszczone w całości.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda r. pr. A. G.,
2. K.. 14 dni.

J., dnia 22 lutego 2016 r. SSR Agnieszka Gaca - Turzyńska